

- Gertuvėlė?
- Yra!
- Kompasas?
- Yra!
- Lietpaltis?
- Oi, pamiršau, paimu!

Visą vakarą jaukiuose medžio drevės namučiuose netilo klegesys. Girgždėjo varstomi stalčiai, brūkšėjo segiojami užtrauktukai. Du geriausi draugai Šikšnosparniukas ir Meškėnas net suplukę ruošėsi ilgai lauktoms atostogoms – kelionei aplink Žemės rutulį! Tai buvo abiejų sena didelė svajonė – pamatyti, koks gi pasaulis slypi už jų mylimos girios.

Pirmiausia Šikšnosparniukas patraukė į dykumą. Kiek tik akys aprėpė, aplinkui plytėjo begaliniai smėlynai. Čia augo vienas už kitą aukštesni dygliuoti kaktusai, o ant įkaitusių akmenų išvertę pilvukus kaitrioje saulėje deginosi driežai. Buvo taip karšta, kad oras net mirgėjo!

Mažylis šoko ant aukštos kopos ir leidosi čiuožti žemyn.

– Kaip smagu! Kaip gerai, kad čia atvykau! – iš džiaugsmo spygavo jis.

Šikšnosparniukas Antarktidoje ir pats vos nepavirto ledokšniu – taip ten buvo šalta! Tad nusprendė keliauti toliau. Bedė į žemėlapi: dabar keliaus, kur žalia ir drėgna, o saulė slepiasi už tankių lapų, – į džungles! Šikšnosparniuko miške irgi žalia, bet džunglėse viskas kitaip.

It virvės nutįsusios ilgiausios lianos, medžiai kone remia dangų ir sraunios upės skuba sutekėti į milžiniškus krioklius. O kiek čia garsų! Zvimbia, šnara, pro ausį prazirzia uodas ir žiū – atskrenda marga it dailininko teptukas papūga. Tik krokodilas tyliai tūno upėj, ruošiasi medžioklei.

Staiga iš dangaus pasipylė dideli lietaus lašai – džunglėse dažnai lyja.

– Kaip gerai, kad Meškėnas priminė pasiimti lietpaltį, jis apie viską pagalvoja, – tarė sau Šikšnosparniukas.